

KRISTILLISET ARVOT KUNNIAAN

Väinö Hotti

Nykytilanne

Suomen suruton kansa yritetään pelastaa laittamalla se koulunpenkille opiskelemaan kristillisiä arvoja. VOI PYHÄ YKSINKERTAISUUS!

Uskovaa sitoo ja velvoittaa **lähetyskäsky** – ja se on paljon enemmän kuin kristilliset arvot. Ihmisistä ei tule Jeesuksen opetuslapsia vaikka heille kuinka opetettaisiin kristillisiä arvoja:

"Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää. Ja katso, minä olen teidän kansanne joka päivä maailman loppuun asti" (Matt.28:18-20).

Filippus ei tyytynyt opettamaan "kristillisiä arvoja"; hänellä oli paljon suurempi ja korkeampi päämäärä:

"Ja Filippus meni Samarian kaupunkiin ja **saarnasi heille Kristusta**" (Apt.8:5).

Kristus-saarna tuotti Samariassa hyvää tulosta:

"Ja kansa otti yksimielisesti vaarin siitä, mitä Filippus puhui, kun he kuulivat hänen sanansa ja näkivät ne tunnusteot, jotka hän teki. Sillä monista, joissa oli saastaisia henkiä, ne lähtivät pois huutaen suurella äänellä; ja moni halvattu ja rampa parani. Ja syntyi suuri ilo siinä kaupungissa" Apt.8:6-8).

PÄIVI RÄSÄNEN on rohkeissa ja koko valtakuntaa järjestyttäneissä lausunnoissaan uskaltanut tielle, jolla historian valossa on edessä umpikuja. Hän on lähtenyt toteuttamaan kansankirkossa "seurakuntakuria".

Rooman kirkko on inkvisitioineen toteuttanut sitä ennen Päivi Räsästä – satojen vuosien ajan. Se maksoi Herran seurakunnalle ehkä peräti 50 miljoonan marttyyrin hengen! Tämän tulisi riittää todistukseksi siitä, että kansankirkossa seurakuntakuri on toivotonta. Tosin Suomen ev.lut kirkkokin omaksui Rooman turmiollisen kuriperinön; jalkapuu yms. olivat kurinpalautukseen kuuluvia asioita. Jos ja kun kansankirkko ei täytä Raamatun seurakuntamääritelmää, siihen ei myöskään voida soveltaa raamatullista seurakuntakuria!

Rooma kirkko on varoittava kouluesimerkki niille, jotka Suomessakin näkevät unta kansankirkon seurakuntakurista. Edessä on pohjaton suo. Jumalan seurakunnan ”työkalupakissa” ei ole lainkaan välineitä kansankirkon seurakuntakurin voimaansaattamiseksi.

Regimenttioppi – syyllinen?

Onko regimenttioppi vienyt harhaan tässä asiassa? Maallinen regimentti on ihmiskeksintöä, se on tehty tilaustyönä kansankirkolle. REGIMENTTIOPISSA LUTHERIN LUVALLA USKOVAT KATKOVAT JUMALAN SANAN KAHLEET (Ps.2:3) - ja pääsevät täten vallan kahvaan! Se on ”korvaus-teologiaa”; lähetyskäsky korvataan arvo-opetuksella:

"Oikein Esaias on ennustanut teistä, ulkokullatuista, niinkuin kirjoitettu on: 'Tämä kansa kunnioittaa minua huulillaan, mutta heidän sydämensä on minusta kaukana; mutta turhaan he palvelevat minua opettaen oppeja, jotka ovat ihmiskäskyjä'. Te hylkääte Jumalan käskyn ja noudatatte ihmisten perinnäissääntöä." Ja hän sanoi heille: "Hyvin te kumoatte Jumalan käskyn noudattaaksenne omaa perinnäissääntöänne" (Mark.7:6-9).

Erilaiset etiikat

Osmo Tiililä 1904 – 1972

”Siveellisiä käsityksiä, joita ei johdeta Jumalan ilmoituksesta käsin, tutkii filosofinen etiikka...”

Teologinen etiikka eroaa filosofisesta siinä, että se sitoo eettisyyden ihmisen Jumala – suhteeseen. Kun Jumala – suhde on **koko** ihmisen asia, niin kuin olemme nähneet, se ei voi olla sulkematta piiriinsä myös kaikkea ihmisen eettillistä asennoitumista ja toimintaa. Olemme todenneet, että ihmisen tekee ihmiseksi hänen vastuunsa Jumalan edessä ja että omatunto välittää tämän vastuun ihmisen henkisen elämä keskuksena. Olemme myös todenneet, että usko yhdistää ihmisen Kristukseen, niin että hänen omantunnonelämänsä saa uuden rauhan, niinkuin se saa uutta herkkyyttä syvenevässä synnintunnossa. Kaikki tämä vaikuttaa, että ihmisen Jumala – suhdetta ei voida eristää hänen eettisyydestään. Tämä on sanottu yksinkertaisesti ja jyrkästi Jaakobin kirjeessä: usko ilman tekoja on kuollut (Jaak.2:17) (**Osmo Tiililä**, Teinien teologia, ss.114-116).

Uuden elämän etiikka

”Jumala tekee ihmisen eettiseksi sisällisesti uudistaessaan hänet. Kysymys ei ole luonnonomaisesta muuttumisesta, kuten ajatellaan room. katolisessa etiikassa, vaan **persoonallisesta mielenlaadun ja tahdon uudistumisesta**. Paino voidaan panna kahteen kohtaan. Evankelista kristillistä etiikkaa voidaan nimittää **Hengen etiikaksi** sen johdosta, että vanhurskautetussa ihmisessä vaikuttaa Pyhä Henki. Hän on Hengen kuljetettavana (Room.8:14). Lihan pyyteitten rinnalle tulee sisällinen suostumus Jumalan tahtoon: vaikka liha vielä yhä elääkin, se ei enää hallitse ihmistä. Hän on Hengen hallittavana. Tätä etiikkaa voidaan myöskin nimittää armon etiikaksi, sillä Jumalan armo on uuden Jumala – suhteen perusta. Uusi elämä kumpuaa siitä iloisesta kiitollisuudesta, jota syntienanteeksiantamus herättää. Se on välitöntä armossa elävän Jumalan lapsen liikettä uudessa vapaudessa. Voisi yhdistää nämä molemmat puolet toisiinsa ja sanoa, että evankelinen etiikka on **armon ja Hengen etiikkaa**” (emt.ss.120,121).

Kristilliset arvot ovat etiikkaa

Kirkossa tulee noudattaa nimenomaan UUDEN ELÄMÄN ETIIKKAA! Muita eettisiä ratkaisuja ei tarvita. Tämä raamatullinen etiikka kattaa kaikki elämän alueet!

”Sillä kaikki, mikä ennen on kirjoitettu, on kirjoitettu meille opiksi, että meillä kärsivällisyyden ja Raamatun lohdutuksen kautta olisi toivo” (Room.15:4).

”Mutta hänestä on teidän olemisenne Kristuksessa Jeesuksessa, joka on tullut meille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi” (1. Kor.1:30).

”Tarkkaa, mitä sanon; Herra on antava sinulle ymmärrystä kaikkeen” (2. Tim.2:7).

"Sillä Jumalan armo on ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille ja kasvattaa meitä, että me, hyljäten jumalattomuuden ja maailmalliset himot, eläisimme siveästi ja vanhurskaasti ja jumalisesti nykyisessä maailmanajassa" (Tiit.2:11,12).

Kristilliset arvot ovat kristityn arvoja

Ne eivät ole opiskeltavissa kuten historia, maantiede, matematiikka jne. Nämä arvot saadaan UUDESSA SYNTYMISESSÄ. Arvoja ei saada "ohi Kristuksen"! Ne ovat kääntymättömän ihmisen ulottumattomissa!

"Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa" (Joh.3:3).

Uskova on "sisäistänyt" nämä arvot. Ainoastaan uudestisyntynyt ihminen voi välittää näitä arvoja eteenpäin! Ne kumpuavat hänen uudistuneesta sydämestään:

"Joka uskoo minuun, niin kuin Raamatussa sanotaan, **hänen sisimmästään juoksevat elävän veden virrat**" (Joh7:38; Raamattu kansalle).

"Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä, **jotka eivät ole syntyneet verestä eikä lihan tahdosta eikä miehen tahdosta, vaan Jumalasta**" (Joh.1:12,13).

Kristityn olemus (substanssi)

1. Uskova on Kristuksessa:

"Niin ei ole nyt yhtään kadotusta niissä, **jotka Jesuksessa Kristuksessa ovat**, ja ei vaella lihan, vaan Hengen jälkeen" (Room.8:1; Biblia).

"Siis, **jos joku on Kristuksessa**, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut" (2. Kor.5:17).

2. Kristus on uskovassa:

"ja minä elän, en enää minä, vaan **Kristus elää minussa**; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni" (Gal.2:20).

"joille Jumala tahtoi tehdä tiettäväksi, kuinka suuri pakanain keskuudessa on tämän salaisuuden kirkkaus: **Kristus teissä, kirkkauden toivo**" (Kol.1:27).

"Jos joku rakastaa minua, niin hän pitää minun sanani, ja minun Isäni rakastaa häntä, ja me tulemme hänen tykönsä ja **jäämme hänen tykönsä asumaan**" (Joh.14:23).

Esiymmärrys

Kristillisten arvojen avautuminen ei onnistu ilman uudestisyntymisessä saatavaa ”esiymmärrystä”. Tämän puutteessa ihminen liihottelee luonnollisen ihmisen sfääreissä. Tällöin ulkokohtainen kristillisuus ”tapakristillisuus” on hänen ainut todellisuutensa. Hän kiivailee ”nimikristillisyyden” puolesta:

"Ja Sardeen seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo hän, jolla on ne Jumalan seitsemän henkeä ja ne seitsemän tähteä: Minä tiedän sinun tekosi: **sinulla on se nimi, että elät, mutta sinä olet kuollut' (Ilm.3:1).**

Kahdenlaista teologiaa

Theologia regenitorum = uudestisyntyneiden teologia.

Theologia irregenitorum = uudestisyntymättömien teologia.

"On lukemattomia tapauksia, jolloin teologit ovat oman työnsä kuluessa todenneet aidon Jumala – kokemuksen ratkaisevan merkityksen työlleen, ehkäpä suoraan sen, että työskenneltyään varhaisemmin "ulkopuolisina" he herätykseen tullessaan ja "sisäänpäässeinä" ovat havainneet aivan kuin suomujen putoavan silmistään: näinhän asiat ovat, näinhän niiden täytyy olla! Minä, joka olin ennen sokea, näen nyt...Mutta tähän juuri on siirtymistä uskon positioon. Vielä kerran: usko siinä merkityksessä, missä sanaa tässä käytän, on sitä vastaanottavaa elämänyhteyttä Jumalaan, missä historiallinen ilmoitus tulee todellisuudeksi tässä ja nyt.

Sanoessani, että usko avaa silmät ja että se siis – jo Augustinukseen viitatakseni – tuo i l l u m i n a a t i o n, tämä ei merkitse, että uskon tutkimukselle kaikki ongelmat olisivat ratkaistuja, että toisin sanoen uskosta tulisi jonkinlainen avain mihin tahansa. Ensiksikin on muistettava, että uskonyhteyteen Jumalan kanssa ei kuulu vain pelkkää rauhaa ja kirkkautta, vaan myös ahdistusta, Jumalan käsittämättömyyden takia, sitä että Jumala kuljettaa "syviin vesiin", jopa pimeyteen niin kuin hän kasvatuksessaan hyväksi näkee. Tästä syystä me syntisinä ja synnin maassa elävinä puhumme uskon kilvoituksesta. On kyllä totta, että uskossa elävä tutkija on "löytännyt", mutta löytäminen on aina lähinnä käytännölliseen Jumala – suhteeseen kuuluva perustan saaminen, jolle on joka päivä uudelleen rakennettava, ei suinkaan mikään pysyvä, staattinen elämäntila enempää kuin jokin valmis nousu siihen intellektuaaliseen selvyyteen, mihin teologia mahdollisuuksiensa puitteissa pyrkii...

On kyllä totta, että yksinkertainen kansanmieskin, joka elää uskossa, omistaa paljon ns. hengellistä tietoa p n e u m a a t t i s e n a intuition tai divinaationa (varsinkin jos on kysymys todella profeetallisesta persoonallisuudesta)...

Uskon ei suinkaan tarvitse olla, kuten usein väitetään, ja kuten usein valitettavasti usein myös on ollut, teologialle tutkimuksen este tai tyrehtyttäjä, vaan se on oikein vastaanotettuna ja omistettuna teologialle kannustin ja apuneuvo. Voipa sanoa vielä niinkin, että usko vasta nostaa esiin koko sen problematiikan, minkä kanssa teologia askartele. Jos uskon teologiaa ei olisi, consensus kysymyksissä Jumalasta ja jumalallisista voisi olla paljon helpommin löydettävissä, sillä ”pahennus” olisi poissa” (Osmo Tiililä, Systemaattinen teologia, ss.89-91).

Osoite huomioitava

Sanan julistuksessa on tärkeää huomioida kohde, osoite; muutoin julistus on hyödytöntä! Summittainen, kohteeton julistus on eräs kansankirkon suurimpia ongelmia:

”Pyri osoittautumaan Jumalan edessä koetuksen kestäväksi työntekijäksi, jonka ei tarvitse hävetä työtään ja joka jakaa totuuden sanaa oikein” (2. Tim.2:15; Raamattu kansalle).

”Raamattua luettaessa ja tutkittaessa on otettava huomioon, keille ja missä tilassa oleville mikin Raamatun kohta on kirjoitettu ja tarkoitettu, siis sanan ´osoite`. Yksinomaan uskoville tarkoitettua ei saa ilman muuta soveluttaa kääntymättömiin ja päinvastoin. Joskus on sanottu, että kääntymättömille kuuluvat sanat ”Tehkää parannus ja uskokaa evankeliumi!” ja vasta näiden sanojen alle nöyrtyvälle ja niiden vastaanottajalle kuuluu sitten kaikki muu” (Martti Häkkinen, Sisälle Sanaan, s.66).

”Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta myös olemme uskossa saaneet pääsyn tähän armoon, jossa me nyt olemme, ja meidän kerskauksemme on Jumalan kirkkauden toivo” (Room.5:1,2).

”Tässä on kysymys uskoon tulleista, armoon päässeistä, vanhurskautetuista Jumalan lapsista. Vain heillä on rauha Jumalan kanssa. Vain heillä on kirkkauden toivo. Jos nuo jakeet pannaan tarkoittamaan keitä tahansa kastettuja kirkon jäseniä, siitä syntyy vain uskonnollista valhetta, joka pettää kääntymättömät. Heidän kohdallaan ei ole tapahtunut sitä ihmettä, mikä on tapahtunut vanhurskautetuille ja mikä on kirkkaasti ilmaistu Room.5:5:

”Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu.” (emt.s.67).

Kansankirkon koostumus

Urho Muroma 1890 - 1966

Urho Muroma arveli aikoinaan kansankirkon uudestisyntyneiden uskovien määräksi 10%. Käytännössä tämä merkitsee sitä, että 90% kansasta on kääntymättömiä. On selvää, että tällöin ei voida julistaa UUDEN ELÄMÄN ETIIKKAA. Kirkko on tällöin yhtä kuin maailma! Kirkkokuri ei koske maailmaa. **Tässä oli myös Rooman harha!**

Julistus tulee olla evankelioivaa parannussaarnaa. Jos kääntymättömille pyritään tuputtamaan ”kristillisiä arvoja”, se paaduttaa heidät parantumattomaan tilaan. Puurot ja vellit menevät sekaisin; tapahtuu myös lain ja evankeliumin sekoittaminen.

Se on hyödytöntä moraalisaarnaa ja maailman parantamista. Siinä pyritään farisealaisittain ulkokuoren silotteluun ja kansalaiskunnan kohentamiseen:

”Koska he, koska he vievät minun kansani harhaan, sanoen: 'rauha!', vaikka ei rauhaa ole, ja katso, koska he, kun kansa rakentaa seinän, **valkaisevat sen kalkilla**” (Hes.13:10).

”Heidän hedelmistään te tunnette heidät. Eihän orjantappuroista koota viinirypäleitä eikä ohdakkeista viikunoita? Näin jokainen hyvä puu tekee hyviä hedelmiä, mutta huono puu tekee pahoja hedelmiä. **Ei saata hyvä puu kasvaa pahoja hedelmiä eikä huono puu kasvaa hyviä hedelmiä.** Jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, hakataan pois ja heitetään tuleen” (Matt.7:16-19).

”**Joko tehkää puu hyväksi ja sen hedelmä hyväksi, tahi tehkää puu huonoksi ja sen hedelmä huonoksi; sillä hedelmästä puu tunnetaan**” (Matt.12:33).

”Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun te puhdistatte maljan ja vadin ulkopuolen, mutta sisältä ne ovat täynnä ryöstöä ja hillittömyyttä! Sinä sokea

fariseus, **puhdista ensin maljan sisus, että sen ulkopuolikin tulisi puhtaaksi!**
(Matt.23:25,26).

”Älkää antako pyhää koirille, älkääkä heittäkö helmiänne sikojen eteen, etteivät ne tallaisi niitä jalkoihinsa ja kääntyisi ja repisi teitä” (Matt.7:6).

”Epäuskoiselle ihmiselle kirkolla ei kirkkona pitäisi olla Jumalan lain julistamisen ohella muuta annettavaa kuin kehotus kääntymiseen ja Jumalan armon omistamiseen” (Lasse Marjokorpi, Kirkon kuoleman sairaus, s,29).

Muutos Paavalissa

Ennen kääntymystään Paavali oli kiivas **arvojen puolestapuhuja**. Jeesuksen kohtaaminen Damaskon tiellä sai aikaan arvovallankumouksen:

”Sillä oikeita ympärileikattuja olemme me, jotka Jumalan Hengessä palvelemme Jumalaa ja kerskaamme Kristuksessa Jeesuksessa, **emmekä luota lihaan**, vaikka minulla on, mihin luottaa lihassakin. Jos kuka muu luulee voivansa luottaa lihaan, niin voin vielä enemmän minä, joka olen ympärileikattu kahdeksanpäiväisenä ja olen Israelin kansaa, Benjaminin sukukuntaa, hebrealainen hebrealaisista syntynyt, ollut lakiin nähden fariseus, intoon nähden seurakunnan vainooja, lain vanhurskauteen nähden nuhteeton. **Mutta mikä minulle oli voitto, sen minä olen Kristuksen tähden lukenut tappioksi. Niinpä minä todella luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla, sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana - että voittaisin omakseni Kristuksen** ja minun havaittaisiin olevan hänessä ja omistavan, ei omaa vanhurskautta, sitä, joka laista tulee, vaan sen, joka tulee Kristuksen uskon kautta, sen vanhurskauden, joka tulee Jumalasta uskon perusteella; tunteakseni hänet ja hänen ylösnousemisensa voiman ja hänen kärsimyksiensä osallisuuden, tullessani hänen kaltaisekseen samankaltaisen kuoleman kautta, jos minä ehkä pääsen ylösnousemiseen kuolleista” (Fil.3:3-11).